

**Втрачена Біла книга.
Найдревніші прокляття. Книга
2**

КУПИТИ

Життя Маґнуса Бейна та Алека Лайтвуда складається якнайкраще. Вони мешкають разом у розкішному лофті зі своїм сином-чаклуном Максом, який тільки почав учитися ходити. Вулиці Нью-Йорка тихі та мирні як ніколи.

Але однієї ночі двійко старих знайомців вриваються до Маґнусової квартири й викрадають могутню Білу книгу. Тепер Маґнус та Алек мусять кинути все й повернути фоліант. Їм потрібно зібрати підкріплення та вирушити за злодіями до Шанхая. А ще їм потрібна няня.

На щастя, разом із ними назустріч пригодам вирушили Клері, Джейс, Ізабель та свіжоспечений тіньовий мисливець Саймон. У Шанхаї вони виявлять, що зіткнулися зі злом значно похмурішим, ніж гадали раніше. І щоб зупинити потоки демонів, які проникають у місто, друзям треба потрапити туди, звідки почвари приходять, — у царство мертвих. Чи зможуть наші герої зупинити загрозу, що нависла над усім світом? І чи повернуться вони додому раніше, ніж крихітний Макс доведе до сказу маму Алека?

Пролог

Ідріс, 2007

Незадовго до світанку сповнений похмурих думок Магнус Бейн виїхав на галявину в низовині. Останнім часом він рідко навідувався в Ідріс: скупчення тіньових мисливців нервувало його. Однак чаклун мусив визнати, що Янгол обрав затишну місцину для нефілімської батьківщини. Гірське повітря тут було свіже, чисте й холодне. Сосни привітно шелестіли на схилах долини. Іноді в Ідрісі витала напруга, часом він повнився готичною похмурістю та лихими передвісниками, але цей сховок завжди чимось нагадував Магнусу німецьку казку. Можливо, саме тому його друг Рагнор Фелл звів собі будинок саме в цій місцині, хоч тут і було багато тіньових мисливців.

Рагнор був не надто привітною людиною, а от його дім незрозуміло чому здавався дуже затишним — приземкуватий кам'яний котедж із гостроверхим дахом, вкритим житньою соломою. Магнус чудово знав, що крівлю Рагнор переніс із певної таверни в Північному Йоркширі (чим вельми здивував її завсідників).

Чаклун риссю погнав свого коня в долину й відчув, як розвіюються всі його тривоги. Там, угорі, панувало жахіття. Валентин Моргенштерн таки розпочав війну, якої так прагнув, і Магнус виявився втягнутим у події значно більше, ніж сам того хотів. Також там іще був хлопчина з невимовно красивими очима.

Але зараз будуть тільки він та Рагнор, як то бувало раніше.

А зі світом та проблемами, що невдовзі об'являться в образі Клері Фейрчайлд, він матиме справу згодом.

Магнус лишив коня за домом, повернувся на ганок і торкнувся незамкнених вхідних дверей, які прочинилися від легкого дотику. Чаклун припустив, що зараз побачить, як його друг посьорбує чай або читає якийсь грубий фоліант, а натомість виявив, що Рагнор займається руйнуванням власної вітальні. Він озвіріло здійняв над головою дерев'яний стілець.

— Рагноре? — гукнув Магнус, але замість відповіді його друг швиргонув стільцем об кам'яну стіну, від чого той розлетівся на друзки. — Я невчасно? — перепитав Магнус.

Рагнор, здається, тільки зараз помітив друга. Він здійняв палець угору, наче просячи Магнуса почекати, а тоді стрімко пройшов кімнатою до пузатого дубового комода й заходився витягувати одна за одною шухляди й вивертати їхній вміст на підлогу. Речі падали й розбивалися — дзвеніли метал та порцеляна. Затим Рагнор випростався, повів плечима й повернувся до Магнуса.

— У тебе погляд божевільного, Рагноре, — обережно промовив Магнус.

Він звик, що Рагнор завжди мав вигляд елегантного, добре вбраного джентльмена зі здоровою осяйною зеленою шкірою та блискучими білими рогами, що закручувалися назад над його чолом. Якби хтось інший опинився перед Магнусом у такому стані, чаклун зрозумів би, що ця людина не в найкращій формі, але оскільки шаленів Рагнор, справи були справді кепські. Він здавався розгубленим, його погляд метався кімнатою — Рагнор неначе хотів упіймати когось, хто від нього ховався. Без жодних преамбул він промовив гучним, чистим голосом:

— Ти знаєш вираз *sub specie aeternitatis*?

Магнус не знав напевне, що очікував почути від Рагнора, але точно не це.

— Щось на зразок «речі, якими вони насправді є»? Звісно, це не буквальный переклад.

Розмова відразу крутнула кудись не туди.

— Так, — сказав Рагнор. — Так. Це означає «з погляду того, що є дійсно справжнім, реальним і справді правдивим». Не ілюзії, які ми бачимо й удаємо, ніби це дійсність, а речі, що лишаються, коли ілюзії розвіюються. Спіноза, — він змовк ненадовго, а тоді додав: — Цей чоловік умів пити. А ще вмів шліфувати лінзи.

— Гадки не маю, про що ти.

Щось раптово привернуло увагу Рагнора, і він пильно та незмигтно поглянув у вічі Магнуса.

— Ти знаєш, що є буттям з погляду *sub specie aeternitatis*? Не з погляду нашого світу чи навіть світів, про які ми знаємо, а з погляду всього? А я знаю.

— Справді знаєш? — перепитав Магнус.

Рагнор не відводив погляд.

— Це демони, — промовив він. — Зло. Повсюдний хаос. Казан, у якому вирують лихі наміри.

Магнус зітхнув. У його друга депресія. Таке часом трапляється із чаклунами. Живуть вони значно довше за будь-якого сьогосвітця, тому якоїсь миті абсурдність усесвіту починає їх діяти, а не звеселяти. Рагнор ступив на дуже небезпечну стежку.

— Але ж є і хороші речі, хіба ні? — спробував Магнус нагадати Рагнору про те, що він любить. — Схід сонця над горою Фуджі? Стара добра пляшечка токайського? А пам'ятаєш, як ми любили ходити в ту кав'ярню в Гаазі, де напої, що обпалюють стравохід, подають у крихітних чарочках? — він подумав іще. — Альбатроси, які з дурнуватим виглядом приземляються на воду.

Рагнор зрештою закліпав очима й упав на м'яке крісло, оббите картатою тканиною.

— Я не в депресії, Магнусе.

— Звісно. Тотальний екзистенційний нігілізм — звична справа для старого доброго Рагнора.

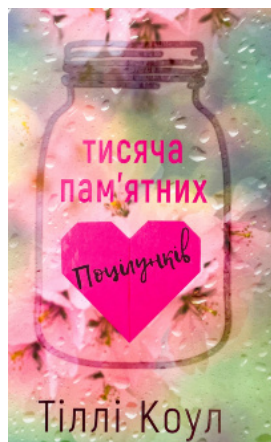
— Це таки дісталось до мене, Магнусе. Усе це. Тепер мене переслідують поганець. Найбільший із поганців. Гаразд, другий за величиною поганець.

— Усе одно великий, — погодився Магнус. — Ти про Валентина? Бо...

— Валентин! — гарикнув Рагнор. — У мене немає терпцю на цю дурнувату бучу тіньових мисливців. Але все це дуже вчасно. Для мене — щоб зникнути. Хай яка капость зараз трапиться в Ідрісі, її вважатимуть частиною війни за Знаряддя Смерті. У тих, від кого мені варто чекати реальної загрози, не виникне зайвих запитань.

Магнуса розмова вже добряче стомила.

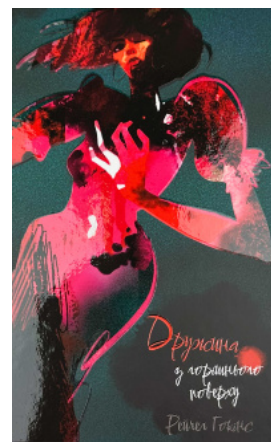
Рекомендована література

Тисяча пам'ятних
поцілунків

Одного разу розбите
серце

Дружина із горішнього
поверху

Наречена

Прокляття
справжнього кохання
(Одного разу розбите
серце #3)

Двір королеви вампірів

Перейти до категорії
Проза

КУПИТИ